

Sygn. akt V CNP 35/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi Ł. A.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w G. z dnia 6 listopada 2012 r., sygn. akt X Ga [...]

w sprawie z powództwa Ł. A.

przeciwko [...] "F." S.A. w Ż.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2014 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1217 (tysiąc
dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem – w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. – to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Powód Ł. A. w skardze wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 listopada 2012 r. zmieniającym, w wyniku uwzględnienia apelacji pozwanego, wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 26 czerwca 2012 r. podniósł naruszenie art. 371 § 6 k.s.h., § 16 ust. 3 statutu [...] „F.” S.A. z siedzibą w Ż. – poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że Rada Nadzorcza [...] „F.” S.A. w Ż. mogła podjąć skutecznie uchwałę w przedmiocie zmiany treści Regulaminu Zarządu, w zakresie w jakim ten odwoływał się do kwestii wynagrodzenia członków zarządu spółki - oraz art. 378 § 1 k.s.h., poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że zmiana wysokości wynagradzania członków zarządu pozwanej spółki może nastąpić w drodze jednostronnego oświadczenia Rady Nadzorczej. Wniósł o stwierdzenie, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne ze wskazanymi

wyżej przepisami i postanowieniem statutu. W ocenie Sądu Najwyższego, podniesione w skardze zarzuty wypełniające jej podstawę w konfrontacji z argumentacją Sądu Okręgowego zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego skargą wyroku nie uzasadniają wniosku, że zarzucana błędna wykładnia i zastosowanie wskazanych w niej przepisów przez Sąd drugiej instancji miało charakter kwalifikowany, tj. aby zaskarżone orzeczenie było sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo, aby zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Przesądza to o tym, że skarga jest oczywiście bezzasadna.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. z uwzględnieniem przepisów § 13 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).